

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΕΣ

Ἐπισημαίνεται ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Παιδείας ὡς τὸ κεντρίον παιδικῶν περιοδικῶν ἀναγνώσεως, ἀπελευθερώσας ἐπὶ τὴν πόρταν ἡμῶν ἀνεπιτήδεον καὶ ἐκ τῆς Οἰκουμενικῆς Πατριάρχικου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀναγνώσεως ἀξιόστοι καὶ χρησιμῶτατων ἐπὶ τοὺς παῖδας.

ΣΤΥΝΑΡΘΗ ΠΡΟΔΗΛΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΗΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξέμνητος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.
ἘΣΩΤΗΡΙΟΥ: Ἀπὸ τῆς ἰσχυρῆς διαπραγμ. 50.— Ἀρμαρῆς διὰ δόξα 4.— Ἀγγλίας καὶ δὲ τῶν ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν παρὶ μὴνα 10.
Ἐξέμνητος καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῆ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οὐοδὴμοτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅσοις Ἐπιτιθεῖσθε ἀριθ. 25, παρὰ τὸ Ἐξωτερικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 2ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Σεπτεμβρίου 1925

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 40

ἹΣΤΟΡΙΑ ΒΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγῶ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ὁ παλιὸς στρατιώτης τοῦ ἀποικιακοῦ στρατοῦ ἔμεινε ὄρα πολλὴ μάνοιχτὸ τὸ στόμα. Γούρλωσε τὰ μάτια του τόσο, ὡστε θάλεγε κανεὶς πὺς ἦταν ἔτοιμα νὰ πεταχθοῦν ἔξω ἀπ' τὴς κόχας τους. Μὰ ποῦ νὰ πιστέψει παρόμοιαν εἰδοχλία!

— Τριάντα κιλιάντες φράγκα... πόσα τάλληρα; ρώτησε τέλος, ἔταν ξαναβρήκε τὴ λαλιά του.

— Τριάντα χιλιάδες φράγκα, μὰς κάνουν ἔξη χιλιάδες τάλληρα, ἀπάντησε ὁ κ. Ἀντοναί.

— Ἐξη κιλιάντες τάλληρα!! Ἐξη κιλιάντες τάλληρα!!

Κι' ἐπαναλαμβάνοντας τὴ φράση αὐτὴ, ποῦ τὸν ἔκανε νὰ φαντάζεται ἕνα σωρὸ ἀπὸ χρυσὰ νομίσματα, ποῦ δὲν τὸν εἶχε ἰδεῖ μῆτε καὶ στὸν ὕπνο του, ὁ μαῦρος μονάρχης ἦταν γιὰ γέλια. Παρσευθὺς ἢ χαρὰ τὸν ἐκυρίευσε ὀλόκληρο. Μ' ἔξη χιλιάδες τάλληρα καὶ μὲ μιὰ περιοχὴ, ποῦ ἡ Γαλλικὴ διοίκησις δὲ θέρμιόταν νὰ τοῦ τὴν παραχωρήσει, ὁ Μπάρκας θὰ γινόταν ἕ πιὸ δυνατὸς ἀρχοντας τοῦ Σουδάν.

Ἡ μετανάστευση τοῦ λαοῦ του δὲν τὸν ἔθαζε ἀνησυχία. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἰθαγενεῖς ἦταν συνειθισμένοι νὰ φύγουν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, νάφινουν τὴν πατοῖδα ποῦ ἔτυχε νάξτὴ σημάξει ἕνας πόλεμος καὶ νὰ πηγαίνουν σὲ χώρος ὀλότεια ἀγνωστες. Καὶ πρῶτος ὁ Σικμορὸ εἶχε δώσει τὸ παράδειγμα, ἀναγκάζοντας τὸ λαὸ του — χιλιάδες ἀντρες καὶ γυναϊκόκοιδα, — νὰ μεταναστεύσει εἰς τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ Μπασιλέ.

Μὰ ἔξω ἀπ' αὐτὰ, ἡ μετανάστευση αὐτὴ θάχε κι' ἄλλο καλὸ ἀποτέλεσμα: Ὁ Μπάρκας δὲ θάταν πιά γείτονας τοῦ ἐπικίνδυνου Σικμορὸ κι' ἔτσι δὲ θὰ φοβόταν ὀλοένα τὴς ἐπιδρομῆς καὶ τοὺς πολέμους του. Ὅστε ὁ βασιλιάς Μπέν-Ἀμέτ ἔβλεπε καινούργια τύχη νάνο-

γεται μπροστά του καὶ, γεμάτος ἐνθουσιασμό, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ κ. Ἀντοναί.

Ἦστερα γύρισε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ, σκόρπισε σύντομες φράσεις καὶ κατάφερε νὰ πείσει καὶ τοὺς ὑπηκόους του νὰ συμφωνήσουν μὲ τὴν ἀπόφασί του. Δὲν ἦταν καὶ δύσκολη δουλειά. Οἱ ἀραπινες ἀρχισαν νὰ χαχανίζουσιν, οἱ μάγοι νὰ παίζουσιν τὰ ὄργανά τους κι' οἱ ἄπλοι ἀράπηδες, ποῦ δὲν εἶχαν ἀξιώματα, νὰ χοροπηδοῦν σὰν κασιόκια γύρω ἀπ' τὸ βασιλιά τους.

Ἀποῦ λοιπὸν συμφώνησε κι' ὁ «λόος», ὁ βασιλιάς τῆς Κινέρας ἔκλεισε τὴς συμφωνίας του μὲ τὸ λοχαγὸ Κασσαί: Ὁλος ὁ πληθυσμὸς θάφινε τὰ χωριὰ του καὶ θὰ ξεκίνοσθε μὲ τὴ συνοδεία τῶν πολεμιστῶν. Ὁ Μπάρκας θάβαζε φωτιά εἰς τὰ καλύβια καὶ θὰ τάκαγε καθὼς τάχε κάνει

καὶ εἰς τὸ ἐχθρικό χωριὸ ποῦχαν κυριέψει, πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, γιὰ νὰ μὴ μείνει τίποτα, ποῦ θὰ μπορούσε νὰ τὸ χρησιμοποιοῖσθε ὀδιαμορὸ.

Καμμιὰ δεκαπενταριά ἀρρωστοὶ καὶ τραυματεῖς τοῦ κ. Ἀντοναί θάφευγαν μαζί μὲ τὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ κοπάδι, γιὰ νὰ ἔλαφρώσουν τὸ στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα, ποῦ ἔπρεπε τώρα νὰ κάνει πορείας μακρινῆς καὶ βιαστικῆς.

Μόνον, ποῦ ἡ τεράστια αὐτὴ συνοδεία χρειαζόταν, γιὰ διοικητὴ, ἕναν ἀξιωματικό, ποῦ θὰ τὴν ὀδηγοῦσε εἰς τὴν

Κίτα καὶ θὰ τὴν παράδιδε εἰς τὸ φρούραρχο. Ὁ λοχαγὸς Κασσαί. ἔκαμε στὸν Καρδινιάκ τὴν πρότασι, νὰ δεχθῆ αὐτὸς τὴ διοίκησι.

Μὰ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἐνωιωθε πὺς τὸ καθῆκον τὸν καλοῦσε ἄλλοῦ.

Ὅσο κι' ἀν τοῦ κόστιζε, ἔπνιξε τὴν ὄραλα ὀπιτασία, ποῦ πρόβαλλε εἰς τὴν μνήμη του, εἰς τὴν ἀκρὴ τοῦ ὀρόμου ποῦ ὀδοῦγας εἰς τὴν Κίτα, καὶ δὲ ἔλησε στὸν ἀρχηγὸ του, μὲ φωνὴ ποῦ φανέρονε τὴν ἀπόφασί του:

— Λοχαγέ μου, ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ σὰς ἀκολουθήσω.

— Τὸ περιμένα, εἶπε ὁ λοχαγὸς Κασσαί, εὐχαριστημένος. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο γιὰ σὰς. Σκοπεῖω νὰ σὰς προτείνω γιὰ τὸν πολεμικὸ σταυρὸ καὶ θάχει μεγάλη σημασία, ἀν ἐπικυρώσει τὴν πρότασί μου κι' ὀλοχαγὸς Γκαλλιεὶ. Θὰ σὰς συστήσω σ' αὐτὸν μὲ μεγάλη μου χαρὰ. Ἀ-

πόψε κίβλας, Καρδινιάκ, ξεκίνοσθε. Μὲ τὸ σουροῦπωμα, ὀλο τὸ ἀπόσπασμα ξεκίνησε μὲ γρήγορο βῆμα πρὸς τὸ βορρά. Ἐκατὸν δέκα χιλόμετρα τὸ χωρίζαν ἀπ' τὸ Μπαμπακού, ὀπου ἔπρεπε νὰ φτάσει, τὸ γρηγορότερο. Μόνον

Ἀητωσομορῆς Κινέζων...

ο Μπάμπας έλειψε απ' το προσκλητήριο. Ο Γιώργος Καρδινιάκ, όσο κι' αν είχε ήσυχη τη συνείδησή του, γιατί είχε κάνει το καθήκον του, ξεκινούσε με σφιγμένη την καρδιά. Πρώτα γιατί δεν είχε νέα για την υγεία της Λουκίας Ραμπλό, κι' ύστερα γιατί έφυγε μακριά και δε θα μπορούσε να ιδεί με τα μάτια του τη χαρά της, όταν θάβλεπε μπροστά της τον πατέρα της.

Κι' όμως, όταν αποχαιρετούσε τον κ. Ραμπλό, δεν άφαισε να του ξεφούγει μήτε λέξη, που θα μπορούσε να τον κάνει να μαντέψει τί αίσθήματα του γέμιζαν την καρδιά. Τό ίδιο κρυφτηκε κι' απ' τον κ. Αντοναί, που τον φίλησε τρυφερά και του εύχόθηκε καλή άντάμωση στο Σαιν-Λουί.

Ύστερα ανέδρασε στ' αλόγο του και μαζί με τον Πεπίνο, πήρε τη διοίκηση της εμπροσθοφυλακής, πιέζοντας τον εαυτό του να μην κοιτάζει πίσω του και ν' άφοσιωθεί στο στρατιωτικό του καθήκον, που ξέρε να πνίγει και τα προσωπικά συμφέροντα και τα παιδ τρυφερά αίσθήματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Στις χώρες της Κίτρινης Φυλής

Δέκα μήνες, ύστερ' απ' την εποχή που οι φίλοι μας πέρασαν τις τελευταίες αυτές περιπέτειες, στις 2 Ιουλίου 1882, ο Γιώργος Καρδινιάκ έφυγε απ' τη Σενεγάλη, για να μην ξαναγυρίσει πιά.

Μαντεύω την εκπληξή σας για τη σύντομη αυτή αναχώρηση, όταν μάλιστα θυμηθήτε με πόσον ένθουσιασμό είχε έρθει στην άποικία αυτή, που είναι απ' τις πλουσιότερες της Γαλλίας.

Τό ακόλουθο γράμμα του, που σταίτε στη μητέρα του λίγες μέρες πριν μπαρκάρει στο Σαιν-Λουί, θα σας εξηγήσει σε πιά αίσθήματα υπάκουσε και γύριζε τόσο γρήγορα στη Γαλλία:

«Σαιν-Λουί, 26 Μαΐου 1882

«Καλή κι' αγαπημένη μου μαμά. Σου έχω κάμει γνωστά τ' άνερά μου. Τώρα πιά όλα έχουν τελειώσει. Είναι μοιραίο να μείνουν για πάντα άνετρα.

«Δεν ξαναείδα μήτε τις δεσποινίδες Ραμπλό, μήτε τον πατέρα του, μήτε τον κ. Αντοναί. Όταν γυρίσαμε απ' την μακριά και κοπιαστική έκστρατεία, πούχαμε επιχειρήσει με την άρχηγία του συνταγματάρχη Ντεμπόρτ. Ζήτησα τους φίλους μας στο Σαιν-Λουί. Έμαθα ότι κι' οι τέσσερις έφυγαν για τη Γαλλία, μ' εν' απ' τα τελευταία βατόρια. Κι' όπως μου είπε ο εμπορικός αντιπρόσωπος του κ. Αντοναί, ή υγεία του τώρα τελευταία ήταν πολύ κλονισμένη και τον ανάγκασε να φύγει απ' την Αφρική τ' άρχηγοότερο. Μαζί του έφυγαν κι' οι άλλοι.

«Στο γυρισμό, δεν ξαναπέρασα απ'

την Κίτα, γι' αυτό δε μπόρεσα να πάρω πληροφορίες για τους φίλους μου. Η-ξέρα μόνο, άπ'όνα γράμμα του κ. Ραμπλό, που τάλλα στο άποσπασμα Γκαλιενί, ότι ο κίνδυνος της Λουκίας είχε πιά περάσει. Ήξερα ακόμη ότι διατηρούσε τη θερμότερη εγγνωμοσύνη για μένα, γιατί με θεωρούσε σχεδόν σωτήρα του πατέρα της — πράγμα κάτι περισσότερο από υπερβολικό. Από τότε πέρασαν τρεις μήνες, δίχως νάχω πιά νέα τους.

«Αυτό δεν μ' έκανε ν' άπορω, γιατί βρισκόμαστε σε χώρες, όπου τα ταχυδρομεία είναι πολύ σπάνια. Μά, τώρα και δεκαπέντε μέρες, έλαδα ένα γράμμα απ' τον ύπολοχαγό Φλαντέν, χρονολογημένο πριν από δυο μήνες. Αούτος είχε πάει στην Κίτα, είχε ιδεί τους Ραμπλό και μούγραψε νέα τους.

«Αναγκάστηκαν να μείνουν στην Κίτα περισσότερο απ' όσο λογάριαζαν, γιατί ή συγκοινωνία με το Σαιν-Λουί ήταν κομμένη απ' τους οπαδούς του Αμαδού. Μούγραψε ακόμη ότι ή αδελφή της Λουκίας είχε έρθει, πριν κοπούν οι συγκοινωνίες, απ' το Σαιν-Λουί, μαζί μ' ένα γιατρό, για να κοιτάξει την αδελφή της και τώρα κυκλοφορούσε πολύ ή φήμη ότι ο γιατρός αυτός θάπαιρνε την κόρη του κ. Ραμπλό.

«Τό μαντεύω ότι ο άνθρωπος αυτός δεν μπόρεσε να γιατρεύη τη Λουκία και να περνά ώρες δάκρυες στο πλευρί της, δίχως να αισθανθεί, ότι αισθάνθηκα και γώ... Μά ο Φλαντέν, στο γράμμα του, μεταχειριζόταν μιά βάνανση φράση για να χαρακτηρίσει αυτή την είδηση. Μούγραψε: «Ο κατεργάρης αυτός θά τοιμηθεί περιουσία με αύρά...»

«Μόνο αυτή ή φράση είναι αρκετή να μεγαλώσει τον πόνο που μου προξένησε ή κακή αυτή άγγελία.

«Με κανένα τρόπο δεν θάβλεπα να μεταχειριστούν τη φράση αυτή και για μένα. Θάδωνα τ' άπαντα για να ξαναέρω τη Λουκία Ραμπλό φωνηή. Η άπροσδόκητη αυτή περιουσία την απομακρύνει από μένα περισσότερο παρ' όσο θά την απομάκρυναν τ' ά χρόνια και τ' ά χιλιόμετρα. Τώρα πιά δεν μπορώ να νολξω την καρδιά μου στον κ. Αντοναί. Θά πίνει εκείνον που της έσωσε τη ζωή. Είναι κάτι δικίο και σωστό. «Άλλωστε έγω δεν ξομολογήθηκα ποτέ σε κανέναν τ' αίσθήματά μου, και δε μπορώ νάχω καμμιάν άξίωση, έτω κι' αν ή Λουκία είχε την καρδιά μου.

Κι' όμως, όσο κι' αν συλλογίζομαι και πολωμό να πείσω τον εαυτό μου, ή καρδιά μου είναι βαρεία, μητρωόλα μου, και λέω όλα σε σένα, γιατί σε σένα μόνο μπορώ να τ' άπώ. Έξρω πώς δε θά μείνης εύχρηστημένη, γιατί έχεις τη γνώμη ότι δεν πρέπει να παν-

τρειτώ πολύ νέος. Μά αν τη γνώριζες, μαμά μου, αν την έβλεπες πόσο είναι καλή, όμορφη, γενναίοφυχη, τότε δε θάχες καμμιάν άντίρρηση. Άλλά τώρα, ή εύτυχία είναι πιά μακριά μου. «Ας γίνει το θέλημα του Θεού.

«Μά πώς να μείνω τώρα πιά στη Σενεγάλη; «Όλα έδω θά μου τη θύμιζαν. Ζήτησαν έθελοντάς για να σχηματίσουν άποστολή, που θά επιβιβασθή στον «Τρομερό» για την Αίγυπτο. «Έκαμα δήλωσι κι' ο Πεπίνος με μιμήθηκα. Θά φύγουμε σε λίγες μέρες και δίχως να πιάσουμε στο Τουλών, θά σταματήσουμε μόνο στο Άλγέρι.

«Τί θά κάνουμε στην Αίγυπτο; Δεν έχω ιδέα. Δεν πώς θά κατακτήσουμε τη χώρα και θά τη μοιράσουμε με τους Έγγλέζους. Αυτό με κάνει ν' άπορω, γιατί ξέρω πώς οι Έγγλέζοι συνειθίζουν να μοιράζουν πάντα, όπως μοίρασε τ' ολιοντάρι στον γνωστό μύθο... Ίσως θά πάμε να βγάλουμε μες τ' άκάστανα απ' τη φωτιά, όπως τ' άναμα και στη Σεβαστούπολη. «Όπως κι' αν είναι, ή έκστρατεία αυτή θά με διασκεδάσει και θά διαλύσει σιγά-σιγά την εικόνα που προβάλλει άδιάκοπα πιά στη δική σου, μέσα στις όνειροπολήσεις μου. Κι' έτσι θάσαι σ' ό μόνο, μητέρα μου, μες στην καρδιά μου και θά την έχεις δάκρυη δική σου.

Ο Γιώργος σου.

Υ. Γ. Ο ταμίας του στρατού μου μέρησε 2.700 φράγκα μισθός μου. Κράτησε τ' έξοδο της τροφοδοσίας μου, κράτησε και γώ πεντακόσια φράγκα για να κάμω καινούργια στολή, και σου στέλνω τ' υπόλοιπα 1.500 φράγκα. Μην άρνηθείς αυτή τη χάρη στο Γιώργο σου, που έχει να εξηληρώσει τ' ά τόσα πούκαμες γι' αυτόν. Θά σου ξαναγράψω απ' τ' Άλγέρι.»

Μιά μέρα πριν φύγει, ο Γιώργος έλαδ' ένα γράμμα απ' το φίλο του τον Αντρι. Τούγραψε απ' τη Φραγκεδίλ, σταθμό που τον είχε ιδρύσει ο κ. Μπραζά, πριν χτίσει την Μπραζάπολη στη δεξιά όχθη του Κογκό.

«Ο νεαρός άνθυπολοχαγός εξιστορούσε στο συνάδελφό του τις περιπέτειες που δοκίμασαν στην εξερευνητική αυτή έκστρατεία, που είχε γι' άποτέλεσμα την ύποταγή του Κογκό στη Γαλλία, δίχως να πείσει τουφεκιά. Ίδιως μούγραψε με θαυμασμό πώς ο κ. Μπραζά κατάφερε να κάμει φίλο και σύμμαχό του τ' ά βασιλιά Μανκό, άρχηγό της δυνατής φυλής των Μπατακές.

«Όταν τελείωσε ή εξερεύνηση, ο Αντρι θά γύριζε μαζί με τον άρχηγό του στη Γαλλία, όπου ή Βουλγιά θά επικρίνει τις συνθήκες που είχαν κάμει στο Κογκό.

Τελειώνοντας, ο Αντρι παρακαλούσε

θερμά τον παλιό του συμμαθητή, να του γράφει συχνά. Ο Γιώργος συλλογίστηκε πόσες όποσχέσεις είχε δώσει άλλοτε στο φίλο του ότι θά τουγραφε ταχυτικά κι' έκαισε άμέσως να του άπαντήσει. Τού διηγήθηκε κι' αυτός την έκστρατεία του, μα περισσότερα τουγραψε για τ' αίσθημα που είχε γεννηθεί στην καρδιά του μέσα σ' αυτές τις περιπέτειες και για τ' άθλιερό τέλος που είχε.

Στις 10 Ιουλίου 1882, ο Γιώργος Καρδινιάκ είχε φτάσει μ' ένα επιβατικό στην Άλεξάνδρεια κι' εκεί επιβιβάζονταν στο θωρηκτό «Τρομερό», όπου είχε σχηματιστεί τ' όωμα της έκστρατείας.

Στο ταξίδι είχε μάθει ότι ή Γαλλία κι' ή Άγγλία είχαν κάμει ναυτική επίδειξη, που ανάγκασε τον Κεδίβη της Αίγυπτου να πάψει τον όπουργό των Στρατιωτικών, τον Αραβί πασά. Ο όπουργός αυτός ήταν ένας φαντασμένος Τούρκος που θέλησε να εφάρμοσει δικό του πρόγραμμα, με τ' έμβλημα «ή Αίγυπτος στους Αίγυπτιους» και γι' αυτό έδιωξε τους Εόρωπαλους απ' όλες τις θέσεις της Αίγυπτιακής διοίκησης.

Τ' άλλο πρωί, ο Γιώργος ξύπνησε νωρίς-νωρίς τρωαγμένος. Κανονίς, ή μιά πάνω στην άλλη, γέμιζαν την άτιμόσφαιρα με τον κρότο τους. Νύδθηκε βιαστικά και βρέθηκε στο κατάστρωμα. Τότε είδε τί γινόταν.

Ο Άγγλικός στόλος βομβάρδιζε την Άλεξάνδρεια, όπου την προηγούμενη μέρα είχε γίνει μιά συμπλοκή, που οι ίδιοι οι Άγγλοι την προκάλεσαν, κι' ο Γαλλικός στόλος έμεινε βουδός θεατής αυτής της σκηνής.

Η ήμερομηνία αυτή της 11 Ιουλίου 1882 θυμίζει για τη Γαλλία την άλλαγή της πολιτικής της και τ' άάσμο της έπιρροής της στην Αίγυπτο.

Θυμάστε βέβαια την κατάκτηση της χώρας των Φαραώ από τον Βοναπάρτη, στ' 1798. Από τότε, μ' όλο που πέρασε σχεδόν δάκρυος αιώνας, ή γαλλική έπιρροή έμεινε σταθερή σ' αυτή τη χώρα και πρώτη φορά, στ' 1882, ή Γαλλία παραχώρησε θεληματικά τη θέση της στην Άγγλία. Από τότε άρχίζει ή Άγγλική έπιρροή.

Πρώτη πράξη της Άγγλιας για ν' άποκτήσει αυτή την έπιρροή, ήταν ο βομβαρδισμός της Άλεξάνδρειας. Μά επειδή ο βομβαρδισμός αυτός δεν έφρεσε κανέν άποτέλεσμα, ή αίγυπτιακή εξέγερση νικήθηκε μόνο και μόνο απ' τ' όπτικό του Αγίου-Γεωργίου. (1) Κι' από

(1) Ο ταμίας άγγλικά νομίσματα έχων άνάγλυφη την παράσταση του Αγίου Γεωργίου που σκοτώνει τον δράκοντα. Απ' αυτό έχει βγει ή φράση «το όπτικό του Αγίου Γεωργίου», που σημαίνει την ενέργεια του χρυσού, όταν τον χρησιμοποιούν για όποροκία ή για έξαγορά έκχωρημένων. — Σ. τ. Μ.

τότε ή Άγγλία έχει άδιάκοπη στρατιωτική κατοχή στην Αίγυπτο, μ' όλο που όποσχέθηκε πώς θά φύγει, εδύθε μόλις ξαναφέρει την τάξη και την ήσυχία.

Τά γεγονότ' αυτά σήμαιναν μεγάλη μείωση του γαλλικού κύρους κι' ο Γιώργος, που τ' ά παρακολουθούσε από κοντά, λυπήθηκε κατάρκαδα.

«Ω, θάταν πολύ πικρό γι' αυτόν να μείνη άκόμα σ' εκείνα τ' ά μέρη, όπου ή πατρίδα του είχε δοκιμάσει τόσο μεγάλη προσβολή. Ευτυχώς τ' ά πράγματα ήρθαν εδύοικά για την αναχώρησή του. (Ακολουθεί)

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΙΑΝΑΓΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η'. (Συνέχεια)

Μιά μέρα όμως ο κύρ-Μέντιος, από τη λιχουδιά του, την έπαθε στ' αλλή. Τά καλύτερα γαϊδουράγκαθα ήταν ψηλά, στην άκρη του νταμαριού. Άλλά εκεί όπου μπορεί να φτερώσει ένα γαϊδουράγκαθο, δεν μπορεί πάντα να πατήση ένας γάιδαρος. Αυτό ο κύρ-Μέντιος δεν τ' άξερε ή δεν τ' άθυμήθηκε. Προχώρησε λοιπόν, αν και πολλές φορές ο χήνος κι' ή χήνα τού είχαν πηί πώς τ' άδαρος εκεί-πέρα δεν ήταν άρκετά στερεό, ούτε άρκετά πλατό, για να βαστάξη τ' ά βάρος του και τ' ά τέσσερα πόδια του.

«Όταν ή χήνα τόν είδε να προχωρή τόσο, τ' ά κατάλαβε πώς θά γίνη δυστόχημα κι' από τ' ό φόβο της έβγαλε μιά κραυγή. Την άκουσε ο κύρ-Μέντιος, τρώμαξε και παραπάτησε. Αυτό έφρασε! Γκρεμίστηκε ο κανόμοιρος απ' την άκρη τού νταμαριού και πήρε δέκα κοντρονβάλες ως να φτάση κάτω και να σταματήσει.

Οι χήνες άρχισαν τότε να φωνάζουν δυνατά κι' οι χωριάτες από γύρο άκουσαν τις φωνές κι' έτρεξαν να ιδούν τί συμβαίνει.

Την ώρα εκείνη κι' ή Μαρίτσα έκανε τόν περίπατό της στο δημόσιο λιβάδι με τόν πατέρα της και με τ' ά Ζωηό. Έτρεξαν λοιπόν κι' αούτο, μαζί με μερικά χωριατόπουλα που φώναζαν τρωαγμένα: «Ένας κύριος έπεσε στο νταμάρι! Ένας κύριος!..»

Άλλά όταν μαζεύθηκαν όλοι κεί-πάνω κι' είδαν στο βάθος ξαπλωμένο ένα γάιδαρο με τ' ά πόδια ψηλά, έβαλαν τ' ά γέλια. Αούτός, καλέ, ήταν ο κύριος!.. Φυσικά, κι' ή Μαρίτσα γέλασε πολύ, και μάλιστα άμα είδε πώς ο κύρ-Μέντιος δεν ήταν σοβαρά χτυπημένος. Οι χωριάτες έφραγαν τότε ένα σχοινί, ένας απ' αούτους κατέβηκε στο νταμάρι,

έδωσε τ' ά γάιδαρο καλά κι' οι άλλοι άρχισαν να τρωβούν. Σε λίγο ο κύρ-Μέντιος ήταν άνεβαρμένος και στεκόταν πάλι στ' ά πόδια του, στ' ά τρία τουλάχιστο, γιατί κάποιος απ' τ' ά τέσσερα δεν μπορούσε να τ' ά πατη καλά. Όπωςόποτε, ο φόβος του ήταν μεγαλύτερος από τ' ά πάθημά του και τ' ά δυο μαζί τού έγιναν μάθημα.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Σε μια ανεμόδατη αρμενίζει...
Θάλασσα, γέροντας βαριά,
Το βαποράκι κι' αντικαθίζει
Μιά ζερμη κι' απόγκρημη στεριά.

Χίλια θά γίνη, λές, κομμάτια...
Μά σ' ένα γυρο ξαφνικό,
Βλέπον χαρούμενα τα μάτια
Μπροστά τους όμοιο εστρινικό.

Σάν περιστερία άσπρα σκατάκια
Σου προσγελούν χαϊδετικά,
Σάν να σου λέν: Ήχνα την κείνια
Του κόσμου, γείρ' έδω γλυκά!

Γείρε, τις πίκρες να ξεχάσεις,
Τα βάσανα και τους καϊμούς,
Είμεις δικούς σου έδω της Πλάσης
Τους δημοφους βαθείς παλιούς.

Κλάψε, τ' άχνό το φεγγαράκι
Στην όψη σου στέλνει φίλια,
Κοιμήσου και το μελετήσου
Θά σοφ χαϊδέσει τα μαλλιά!..

Γαύρειο, 8 Αύγουστου 1925

ΣΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΥΤΝΟΣ

ΕΘΝΙΚΑ ΕΠΙΣΤΟΛΙΑ

ΤΟ ΚΟΥΡΕΛΟΧΑΡΤΟ

Αγαπητοί μου,

ΤΕΚΟΜΟΙΝ

Μπροστά στο παράθυρο, κοιτάζοντας μίαν απ' τις παραξενές δύσεις αυτών των ημερών, που δεν ήταν ούτε θερινές πιά, ούτε φθινοπωριάτικες ακόμα. Είχαν μαζί και τη χαρούμενη γλύκα των πρώτων, και τη ζωηρά μα μελαγχολικά χρώματα των δεύτερων. Ο ούρανός ήταν πολύ καθαρός, πολύ γαλάζιος και μολονότι έκανε άρκετη ζέστη, η ατμόσφαιρα είχε κάποια κίνηση στα ψηλά κι' έν' αεράκι, σχεδόν δροσερό, εξακολουθητικό, με μικρά μόνο διαλείμματα, μου χάρεινε το μέτωπο.

Το θέαμα ήταν βέβαια έξοχο, όπως είναι πάντα, την ώρα του δειλινοῦ, απ' το παράθυρό μου, — ή άθρηναϊκή αυτή ζωγραφιά με την Ακρόπολη στο βάθος, φαντασμογορικά φωτιζόμενη απ' το καμίνι της δύσης. Μά τώχω συνειθισμένο και μπορώ να πώ πως μόνο το αεράκι έκαινο με κρατούσε ακόμα μπροστά στο παράθυρο. Γι' αυτό, όταν κι' ή δροσιά που πήρα μου φάνηκε άρκετή, ετοιμάστηκα να μπώ, για να εξακολουθήσω την εργασία μου. Αλλά ίσα ίσα κείνη τη στιγμή, ένα πράγμα, ένα άσπρο πράγμα που πετούσε στο γαλάζιο αέρα, κίνησε την προσοχή μου.

Μου φάνηκε σαν πουλί, σαν περιστερί. Μά επειδή το πέταγμα του ήταν αλλοιώτικο, παράξενο, προσπάθησα να το ιδώ καλύτερα και να καταλάβω τι πουλί ήταν. Αδύνατο! Τέτοιο πουλί, με τέτοιες φτερούγες, — μακριές και

στενές πολύ μου φαινόταν, — και με τέτοια κίνηση, άρρυθμη, τρελή μπερθε να πώ, δεν είχα ιδή ποτέ μου. Κι' όλο ανέβαινε ψηλά, κι' όλο απομακρυνόταν. Πολύ περίεργο!.. Πήρα τότε ένα ζευγάρι κιάλια, που τώχω πάντα πρόχειρα, άπάνω σ' ένα άρμαράκι δίπλα στο παράθυρο, και κοίταξα το άγνώριστο άσπρο πουλί που πετούσε στίγ γαλάζιο αέρα. Τότε το γνώρισα, ή, το γνώρισα πολύ καλά. Πόσες φορές δεν είχα ξαναϊδῆ, — μ' από πιδ κοντά, — τέτοιου είδους πουλιά!.. Ήταν ένα μεγάλο κουρελόχαρτο!..

Ποιός ξέρει από που τώχε σηκώσε το δυνατό αεράκι εκείνης της ώρας. Ίσως από κεραμίδα, από ταρατάσ ή από κανένα τζίγκο. Γι' αυτό έφτασε στα μεσοούρανα. Κι' εκεί πάνω πιά μπορούσε να κάνει ελεύθερα τις βόλτες του, νάνεβοκατεβαίνη, νάπομακρύνεται, να πλησιάζη, χωρίς νάπαντῆ πρόσκομμα κανένα. Πρέπει νάταν όμως και χαρτί ψλό, έλαφρό, — κομμάτι από τσιγαρόχαρτο περιτυλιγμένο ίσως, — γιατί αλλοιώτικα δὲ θά μπορούσε να μένη μετέωρο κι' όταν άδυνάτιζε το αεράκι, για να ξαναρχίση με το δυνάμωμα, ύστερα, τα παιχνίδια του.

Μά τί τρελοκαίχιδα, το άφιλότιμο! Σας βεδάχιω πως ποτέ δεν μου έλαχε κουρελόχαρτο με τόση... ζωή! Φινόταν άληθινά ζωντανό πράγμα και σά μεθυμένο από μιá μεγάλη χαρά. Για έναν καλό χορευτή, όταν τον μεθῆ ή χορός, συνήθως λέμε: «δεν χορεύει, πατῆ!» «Ε, λοιπόν γι' αυτό το χάρτινο πουλί θά μπορούσα να πώ: δεν πετούσε, ήχρρευε. Και καθώς το χτυπούσε κει-ψηλά στο γαλάζιο ή ήλιος της δύσης, τότε χρύσιζε, τότε κοκλίνιζε κι' έμοιαζε έτσι σά μιá μικρή, υπερφυσική, ένατρία μπαλαρίνα, ντυμένη στα κάτασπρα και φωτιζόμενη από έναν πολύχρωμο προβάλεο. Μά ήταν μιá δόξα, ένας θριαμβός, μιá άποθέωση.

Αφού το γνώρισα μιá φορά, άφησα τα κιάλια, για να το βλέπω καλύτερα μέσ' στον ώρατο του περιγυρο. Κι' ήρθε στιγμή που ξέχασα κι' έγω τί ήταν και γοητεύθηκα σά νάβλεπα πραγματικώς έν' άγνωστο άσπρο πουλί, παραδομένο σέ μιá μέθη χαράς, εδτυχίας, που λές κι' ήθελε να τή μεταδώση με τα κινήματά του και σέ μένα και σ' όλο τον κόσμο. Νά το, ύψώνεται ακόμα κι' έρχεται προς το παράθυρό μου. — «Ελα, ελα, καθώς το!..» «Ω, μά φεύγεις πάλι; γιατί!.. Γύρισε, γύρισε!.. Έτσι μπράβο! Και χαμήλωσε λιγάκι, να φωτιζέσαι και να λάμπης καλύτερα!..» «Α, έτσι μπράβο!.. Τώρα είσαι θαυμάσιο!.. Τι γρήγορα που κουιάς τις φτερούγες σου και πως φαντάζουν χρυσοκόκκινες σέ μακριές αυτές φτερούγες! Τώρα, για μένα, είσαι σ' όλη σου τή δόξα!..

Κι' άξαφνα... στίπ και μπούμ! Τό αεράκι σταμάτησε άπότομα. Τήν ίδια στιγμή άπόμεινε άκίνητο έκεί-ψηλά και το κουρελόχαρτο. Στίπ. Και τήν ίδια στιγμή, παρασυρόμενο μόνο από το βάρος του, έπεσε ίσα, έσκασε άδοξα πάνω σ' ένα τζίγκο. Μπούμ! — Μά και τί άλλο μπορούσε να κάμη ένα κουρελόχαρτο, όταν έπαψε πιά να φυσῆ το αεράκι που το ζωντάνευε; Νά σκάση κάτω σαν ψόφιο. Το κακόμοιρο είχε πέσει και σέ μιá γωνιά του τζίγκου τόσο προφυλαγμένη, τόσο απάγιο, που κι' όταν σέ λίγο ξαναφύσηζε, το αεράκι δεν το βρήκε για να το ξανασηκώση. Κι' έμεινε κει ως που βαρέθηκα έγω και μπήκα: για μένα δηλαδή παντοτινά. Ή ιστορία λοιπόν του κουρελόχαρτου τελειώνει έδω. Μόνο που έχει κι' επιμύθιο.

Θά το μαντεύετε βέβαια. Πόσες φορές δεν θάκούσατε να παρομοιάζων τή σήκωμα μερικῶν άνθρώπων χωρίς άξία, — χωρίς άληθινά φτερά, χωρίς έσωτερική δύναμη, — με το πέταγμα ενός κουρελόχαρτου, που ένα εδνοϊκό αεράκι μόρρεσε να το ανεβάση για λίγες στιγμές μεσοούρανα, μέσ' στο φῶς και τή δόξα ενός ήλιοβασιλέματος. Αλλά όπως, μόλις πάψει να φυσῆ το αεράκι, πέφτει το κουρελόχαρτο στο τζίγκο, σέ δρόμο, στή σκόνη, στή λάσπη, έτσι πέφτει κι' ή ψευτοανεδασημένος άνθρωπος, μόλις του λείψη ή εξωτερική δύναμη, ή προστασία, που τον σήκωσε απ' τα χαμηλά. Κι' όπως μάς γελῆ το κουρελόχαρτο πως είναι ένα ζωντανό κι' άσπρο πουλί, με μακριές, δυνατές φτερούγες, έτσι μάς γελῆ, όταν βρίσκεται σέ ύψος του, κι' ή ανάξιος άνθρωπος πως κάτι είναι. Ίστερα, με το άδοχο πέσιμό του βλέπουμε πως δεν ήταν τίποτα και πως τόσον καιρό μάς γελούσε...

Ναι, ή παρομοίωση αυτή είναι κοινή και συνειθισμένη. Αλλά οι Γάλλοι έχουν μιá παροιμία που λέει: comparaison n'est pas raison. Ή παρομοίωση δηλαδή δεν είναι πραγματικός λόγος και δεν μπορούμε να τήν παίρνουμε πάντα τοίς μετρητοίς, κατά γράμμα, ή να τήν πιστεύουμε σ' όλη της τήν έκταση, μ' όλες της τις συνέπειες και τις εφ'ερμογές. Γιατί έτσι κινδυνεύουμε να φτάσουμε σέ υπερβολή, σέ παραλογισμό. Στην περίπτωση αυτή παραδείγματος χάρη: μπορεί να ιδου-με έναν άνθρωπο νάνεβαίνη από μιá καλοτυχία, από μιá εδνοια, από μιá δυνατή προστασία. Και να συμπεράνουμε: «Νά, κι' αυτός σαν το κουρελόχαρτο. Πιτῆ όσο τον φυσούν ένα πάφουν, θά πέση». Κι' όμως ή άνθρωπος μπορεί εξαίρετα νάχη τήν άξία του και δικαία να προστατεύηκε, να βοηθηθηκε, για νάνεβῆ.

Όλοι σχεδόν, στα πρώτα τους βήματα, βοηθούνται, προστατεύονται από κάποιον. Δεν θά τή όμως και πως όλοι δεν έχουν άξία. Πολλοί έχουν. Αλλά κι' όταν πέφτουν, επειδή τους έλειψε ή αναγκαία άκόμη εξωτερική βοήθεια, πάλι δεν μπορούμε να ποῦμε με βεβαιότητα πως δεν είχαν κι' έσωτερική δύναμη. Γιατί πρέπει πρώτα να ιδούμε μήπως το πέσιμο ήταν τυχαίο, άδικο ή προσωρινό. Όπως το άνεβασμα, έτσι μπορεί να μάς γελῆσει και το πέσιμο. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή κι' επιφύλαξη σέ τέτοιες κρίσεις. Έπαιτα, μ' άλλη παροιμία λέει: κάθε κανόνας έχει τις εξαίρεσεις του.

Σας κοιτάζωμαι ΠΑΙΔΙΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

ΙΝΘΥΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ COLOMBE ΠΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'. (Συνέχεια)

Ένῳ έρραβε μονάχη στήν κάμαρά της, κάποιος της χτύπησε έλαφρά τήν πόρτα.

— Έμπρός! φώναξε ή Μαρίκα.

Ή πόρτα άνοιξε και μπήκε ή Νίκος, ή γιός της κυρίας Λεθεῦ.

Ή Μαρίκα τον είδε με άπορρα, γιατί ποτέ ή Νίκος δεν είχε γυρίσει σέ στίσι τόσο νωρίς.

Αλλά το πρόσωπό του ήταν αλλοιώτικο άπόψε και σά χαρούμενο και σά στενοχωρημένο...

— Όρίστε, όρίστε μέσα, κύριε Νίκο. Πῶς; σχολάσατε από τώρα;

— Ναι, είπε ή νέος προχωρώντας λίγο δεν είναι δὲ ή κύρ. Γεροθωμάς;

— Όχι, έμεινε κάτω στή γειτονίσσα, να ξεκουραστή λίγο. Τὸν θέλετε; Έχετε να τοῦ πῆτε τίποτα;

— Ναι... δηλαδή... μά... δεν είναι και τόση βία. Τοῦ τὸ λέω κι' ύστερα... Νυφιάτικα είν' αυτά που ράβετε, κυρία Μαρίκα;.. Πῶς μάρτεσουν τα νυφιάτικα!..

— Ναι, μ' αυτά, σήμερα, έμένα δὲ μάρτεσουν τόσο... Τὸ βρασμα είναι πολὸ βαρὺ για μιá τόση δά νυφούλα... Που να βλέπατε κάτι άλλα, που έρραφα τήν περασμένη έβδομάδα!.. Ήταν από άσπρη μουσελίνα, πολὸ λεπτή, κι' ή πέπλος από τούλι, σαν αέρας... Α, εκείνα μάρτεσαν έμένα!

— Ναι, έχετε δικιο... Θάταν όραιότερα... Φουστάνι από μουσελίνα, πέπλο από τούλι, με άνθος πορτοκαλιάς παντοῦ... τέτοια θάθελα να φορέση κι' ή νύφη ή δική μου!

— Ω, μά έχετε σεις καμμιά κούκλα για ντύσιμο;

— Όχι βίβαια! κούκλα δεν έχω έγω... Ένωσά τή γυναίκα που θά πάρω, τή ζωντανή, που θά είναι όμως πιά δμορφη κι' από κούκλα!

Ή Μαρίκα κοίταξε τὸ Νίκο και γέλασε δυνατά. — Καλέ, τί πράγματα είν' αυτά που λέτε, κύριε Νίκο;.. Ποτέ δὲ σας άκουσα να μιλάτε για γάμο... Αλήθεια, θά παντρευτῆ; Και τή βρήκατε τή νύφη;.. Α, κατάλαβα! θά ήρθατε να μου παραγγείλετε τα νυφιάτικα! Αυτό δεν είναι;

— Μακάρι νάταν! άποκρίθηκε ή Νίκος. Δεν ξέρετε πόσο θά τῶθελα! Αλλά... αν τὸ θέατε και σεις, τὸ πράγμα θά τελειώνε άμέσως... Κι' έγω δεν ξέρω πως να σας τὸ πώ... Νά, από σῆ-ερα, δεν είμαι πιά άπλός εργάτης σέ κάτῆσθημα. Έγινα άρχιτεργάτης, διευθυντῆς μάλιστα. Γιατί ή διευθυντῆς μας άποσύρεται και στή θέση του πάω έγω...

Ή Μαρίκα έγινε σοβαρή. Κι' ή Νίκος εξακολούθησε χωρίς να τήν κοιτάξη:

— Καταλαβαίνετε λοιπόν πως όταν έχη κανείς μιá «Τριφυρῆ» σέ κάτῆσθημα... τέτοια θέση, μπορεί αξιόλογα και να παντρευτῆ, γιατί κερδίζει άρκετά για να μπορη να διατηρήση οικογένεια. Αυτό, που λέτε, ήρθα να σας πώ... Θέλετε, κυρία Μαρίκα, να γίνετε γυναίκα μου, νάχω και τὸν Γεροθωμά σαν πατέρα μου, που τόσο τὸν σέβομαι και τὸν αγαπῶ;

Ή Μαρίκα δεν άποκρίθηκε. Ή Νίκος σήκωσε τα μάτια και τήν είδε. Ήταν χλωμή και τα χείλη της έτρεμαν.

— Σας κακοφάνηκε; δυσαρεστηθήκατε; φηδύρισε φοβισμένος ή Νίκος.

— Όχι, τοῦ άποκρίθηκε. Έσείς δεν με δυσαρεστήσατε καθόλου. Δυσόμαι μόνο πὲδ έγὼ μπορῶ να σας δυσαρεστήσω. Μά δεν είμαι για παντρεία. Οὔτε σας θά πάρω, οὔτε κανέναν άλλον.

— Και γιατί; ρώτησε ή Νίκος.

— Σας παρακαλῶ να μ' άκούσετε μιá στιγμή. Αφού μου κάματε τέτοια πρόταση, χρεωστώ να σας εξηγήσω γιατί δεν τήν δέχομαι.

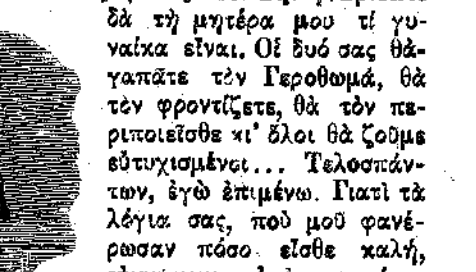
Σάπασε μιá στιγμή, σά νάθελε να συγκεντρώση τις ιδέες, της κι' εξακολούθησε: — Όταν έχασα τή μητέρα μου κι' έμεινα όρφανή στους πάντε δρόμους, ή Γεροθωμάς με λυπήθηκε και, μολονότι φτωχός, με κράτησε και μάνερεψε σά νάμου κόρη του.

— Αυτό τὸ ξέρω...

— Ναι, αυτός μου έτρωσε τή ζωή. Πῶς λοιπόν μπορῶ τώρα να τὸν αφήσω για να παντρευτῶ; Χρέος μου είναι να φερῶσω σ' αυτόν όλη μου τή ζωή, όλη μου τήν εργασία, όλη μου τήν αγάπη. Δεν μπορῶ να γίνω δυό κομμάτια, κύριε Νίκο. Και γι' αυτό δεν θά παντρευτῶ.

Ή Νίκος τότε της άποκρίθηκε: — Μόνο τήν καλή σας καρδιά δειχνουν αυτά που μου είπατε; μή νομίζετε όμως και πως μ' έπεισαν. — Μά τί, βρίσκετε πως δεν έχω δικιο; — Βιβαίότατα! Και πρώτα-πρώτα, γιατί λέτε πως «θάφης» τὸ Γεροθωμά αν παντρευτῆ; Δεν θά τὸν αφήσετε καθόλου. Μά δὲ σας είπα πως κι' έγὼ θά τὸν έχω σαν πατέρα μου; Και ρωτήστε τή μητέρα μου να σας πῆ αν ξέρω ή όχι τί χρέη έχει ένα παιδί στους γονείς του. Τήν γνωρίζατε δά τή μητέρα μου τί γυναίκα είναι. Οι δυό σας θά γαπάτε τὸν Γεροθωμά, θά τὸν φροντίζετε, θά τὸν περιποιείστε κι' όλοι θά ζῶμε εδτυχισμένοι... Τελοσπάντων, έγω επιμένω. Γιατί τα λόγια σας, που μου φανέρωσαν πόσο είσθε καλή, εδγνώμων κι' άρροισμένη, μ' έκαμαν να σας εκτιμῶ και να σας αγαπήσω περισσότερο.

Ή Μαρίκα κούνησε τὸ κεφάλι της κι' είπε: — Σας εδχαριστῶ πολὺ, κύριε Νίκο, μά τοῦ κάκου! Έσχνάτε πως ή Γεροθωμάς είναι τυφλός και πρέπει ναχη πάντα κοντά του έναν άνθρωπο να τὸν προσέχη σά μωρὸ παιδί. Αν ήταν μονάχη γέρος, όπομονή. Ίσως τότε θά μπορούσα να δέχθῶ τήν πρότασή σας. Αλλά είναι και τυφλός. Κι' έτσι αυτό κατανατῆ αδύνατο.

— Και όμως... — Όχι, όχι, μην επιμένετε. Έγω ξέρω καλά πόσα βάρη, πόσες άποχωρήσεις έχει μιá παντρεμένη...

(Ακολουθεῖ)

ΧΟΡΙΣΜΟΣ Νουθῶν τις πίκρες να μ' άγγίξουν αυτές που πῆνουν τήν καρδιά σέ περιβόλια, όταν ποτίζων — δειλῆ — τα ρόδα στή βραγιά. Μά, ή, τίπο, είναι τα περασμένα τί κορινιά, τί φανερά! Τ' άνθια, κορόνες φορεμένα, και τα λαλούμενα νερά... Προίμα δὲ λείπει, οὔ' έχει φύγει: κάθε κοκάνι απ' τις φραγές σπῆει στήν καρδιά και της άνοίγει — δεν ξέρω πως — χίλιες πηγές. Κοίμας... κάτι έλειψεν, όστόσο, άνάμεσά μου και σ' αυτά, και δεν είμαι άξιος να τὸ νοιώσω δικιά, σαν πρώτα, και πιστά.

Φευγάτη είν' ή καρδιά μου έμένα, σεις πρώτες περιουσιολόγες, μες σά τραγούδια, — τα χαμένα σεις νύχτες, σεις άστροφραγγιές — μες τὸ φωλιάσιμα τὸ ξένα.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

601. Μεταγραμματισμός

Μία λέξη της Ελλάδος
Τη μέση της άλλης
Καί άμείως ένας σκόλος
Γροικείται να φωνάζη.

Άργυρά Σέληνη

602. Δοξή

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

603. Κρυπτογραφικός

12312456 = Άρχ άρχιτέκνον
24656 = Δενδρόφυτον.
3126 = Μάνις.
42432 = Φωνή.
5356 = Άντονομία.
62456 = Τρικυμία.

604-606. Λογοπαίγνια

1.— Ποιος άρχαιος χώρας κά-
τοικος φυτεύεται, καρποφορεί, τρώ-
γεται;
2.— Ποίου άγιου το σόμα ήτο
μετάλλινον;
3.— Ποίος ναύται ήσαν άγγοί;

607. Ποικίλη Άμφοστιχίς

Τό πρώτον γράμμα τής πρώτης
τών κάτωθι ζητούμενων λέξεων,
τό δεύτερον τής δευτέρας, τό τρί-
τον τής τρίτης και ούτω καθέξής,
σχηματίζουν ένα τών 30 τωράνων:
1. Αδικοκράτωρ του Βυζαντίου
2. Όμηρικώς βασιλόπαις
3. Με-
σαιωνικός ήρωας
4. Γίγας
5. Βα-
σιλεύς Γυγάντων
6. Άρχαίος Αι-
γυπτίος ποιητής
7. Θηβαίος στρα-
τηγός
8. Αθηναίος στήσας
9.
Άρχαίος βοσκός μυθικός.

608. Έλλητισμόφωνον

ου ε ω σ ω η ευ α ε ω ε η ο ου
δημοκρατική Ίδεια

609. Γρίφος

γα γα γα Κωστή
γα γα γα Κωστή
γα γα γα Κωστή
γα γα γα Κωστή
Δευτεριά στην Κόρη

Διά τους Γαλλομαθείς

610-612. Restaurations

1. Petit — l'oiseau — nid.
2. Pas — on — loin.
3. Une — ne fait — prin-
tents.

617. Acrostiche Variée

La premiere lettre du pre-
mier des mots ci-dessous, la
seconde du second, la troisi-
eme du troisieme et ainsi de
suite, forment un grand dieu:
1, Fleur odorante; 2, Grand
peuple; 3, Titre de souve-
rain; 4, Etat germanique; 5,
Art; 6, Provence de France;
7, Grand physicien.

ΑΥΣΗΙΣ

των Πενν. Δοκίμ. του φύλλ. 25

378. Άστύναξ (άστν, άνξή.—
379. Άοης (α, οίς).— 380. Διός-
Ίανός.— 381. Ό φακός, ή φακή.
382. ΚΡΟΤΟΣ 383. ΠΝΑ-
ΡΑΝΙΣ ΤΙΟΣ (γάτος,
ΟΝΟΣ ναός, άγιος,
ΤΙΣ Τάγος, δοιος,
ΟΣ σίτος).— 384-
Σ 388. Διά του

Π: Πάρος, πέλα, κόπη, δάκν.
έπος.— 389. ΑΜΥΝΤΑΣ (Άσφής,
Μετά, Υπομονή, Νεότης, Τμήμα,
Άχαριστία, Σοφός).— 390. Έν
μέν είδος άρετής, άπειρα δέ νη-
ρηών.— 391. Χριστός άριστή έν νη-
ρηών. (Χ, ρ είς το, σάν ές τί, έκ
νεκ ρά, ν.)

392. DORAGE 298. MOINEAU
ORAGE (Μου, Ouvrir,
RAGE Innocent, Nou
AGE veau, Eclatant,
GE Addition,
E Unj)

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής Α' Περιόδου (1879—1893)
άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους
επάχουν άκόμη μόνον οι έξης
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, και
19ος. Έκαστος, τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικός δέ άποσταλλόμενος
δραχ. 26,50 διά τό Έσωτερικόν
και δραχ. 32 διά τό Έξω-
τερικόν.

Τής Β' Περιόδου (1894—1924)
υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 31 έν όλω. Έκαστος τόμος
άρραφος, δρ. 70 και ραμμένος
δρ. 75. Ταχυδρομικά τέλη έκά-
στου τόμου προστίθεται είς τας
άνω τιμάς. Διά τό Έσωτερικόν
δραχ. 26 άρραφος και δρ. 3,50,
δ ραμμένος, διά δέ τό Έξωτερικόν
δρ. 13,50—είτε άρραφος είτε
ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό π.άδ λέξας με
έπιτά στοιχεία δρ. 6 (τό ελάχιστον τί-
μημα). Περάν τών 10 λέξων 60
λεπτά ή λέξαι, με πλείω δέ στοιχεία
άνω 70 και με περυσία δρ. 1.
Ό χωριστός στίχος δραχ. 3.
Η προσληφισμή είναι άναρτητή.

Προσποιητικόν από κομμά σα-
λάνας τής Διαπλάσεως, ταχυτά όλοι
των Διαπλάσεωσιν. ΚΑΛΙΑΣ

Κρητικά Γυελ, έλάβαμε εδχαριστο-
μέν. Μάγισσα, Μέρου, Ίγερμπος,
Τριαντοφυλίνα, Τάνια, στελίται σάν
(ΚΕ'—874) διαγωνισμός.

Κινημαί, Χρισσανή, Ελαβή εδχαρι-
στό. Γιοδή Άσθη, περιμένω. Έ-
λευθερία Ρουσαίση, έστετα.

Καπετών Βενιόλικης, περιμένα τό πα-
ραδίσι σου (ΚΕ'—889). «ΠΕΡΟΥΤΑ»,
«ΠΛΑΤΟΙ», ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ.— ΝΙΡΒΑΝΑ

Εύχομένους από Διαπλάσεωσιν, χαι-
ρετά όλους και όλες. ΔΙΒΟΥΕΜΕΝΟ ΡΩΙΤΑΚΙ

Προσέβα, σ' εδχαριστώ για την ψήφο
σου. Τό κομμάτι σου στη Σελίδα
είναι λίγο παράξενο, με γιατί νύκαι
φυλακισμένος; ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Αγαπή μου ΡΑΔΩΝΙΑ, στη χουφή
α σου γιορτοόλα σου εύχομαι να ή-
σης χρόνια μαθησοόλα. Χαίρετισμούς
έκεί όλους με είς όλους σας
«Η φίλη σου ΑΙΓΗΤΙΑ ΦΕΛΛΙΑ

Καπετών Βενιόλικης, περιμένα τό πα-
ραδίσι σου (ΚΕ'—889). «ΠΕΡΟΥΤΑ»,
«ΠΛΑΤΟΙ», ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ.— ΝΙΡΒΑΝΑ

Εύχομένους από Διαπλάσεωσιν, χαι-
ρετά όλους και όλες. ΔΙΒΟΥΕΜΕΝΟ ΡΩΙΤΑΚΙ

Προσέβα, σ' εδχαριστώ για την ψήφο
σου. Τό κομμάτι σου στη Σελίδα
είναι λίγο παράξενο, με γιατί νύκαι
φυλακισμένος; ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Αγαπή μου ΡΑΔΩΝΙΑ, στη χουφή
α σου γιορτοόλα σου εύχομαι να ή-
σης χρόνια μαθησοόλα. Χαίρετισμούς
έκεί όλους με είς όλους σας
«Η φίλη σου ΑΙΓΗΤΙΑ ΦΕΛΛΙΑ

Καπετών Βενιόλικης, περιμένα τό πα-
ραδίσι σου (ΚΕ'—889). «ΠΕΡΟΥΤΑ»,
«ΠΛΑΤΟΙ», ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ.— ΝΙΡΒΑΝΑ

Εύχομένους από Διαπλάσεωσιν, χαι-
ρετά όλους και όλες. ΔΙΒΟΥΕΜΕΝΟ ΡΩΙΤΑΚΙ

(ΚΕ'—1099)
Επανέλθον έκ του ταξείδιου μου εδ-
χίσα και πάλιν τών πόλεμον εναν-
τίον του «Κεραυνού», «Τριών Πιερό-
των» τούς δέ «Παλιότσου» τούς θεο-
ρά άστίας. ΤΡΕΜΕΤΕΣ!

ΚΑΡΕΤΑΝ ΒΥΚΟΑΚΑΞ
(ΚΕ'—1100)

ΚΑΡΕΤΑΝ ΒΥΚΟΑΚΑΞ, άγέγνασα τέλη κρό-
τασιον σου, και σά παρακαλώ είς τό
έκόμενον φύλλον να μου γράψης πώσαν
ετών είσαι. ΚΑΡΕΤΑΝ ΒΥΚΟΑΚΑΞ

Νάμψη του Έβρου, άλληλογραφού-
μεν; Όδην, δά άρχίσουν να στα-
λούν δέν εδρόθη τό έντ.

Αλληλογραφώ με όλους. Δίως Δίδα
Μαγαροή (δία Ρ. Ρ.), άδός Διάσκου
15, Θεσσαλονίκης. ΙΩΑΝΝΙ

Ελάτουμε κάθε ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΔΟ
να τμήση με την κάρτα του τό
διαγωνισμό μας (ΚΕ'—1018).

ΦΑΡΑΒ, εδχαριστούμε για την προ-
τίμησι συμμαχίαν δέν δεχόμεθα.
«Άρσεν Λουπέν», γιατί εδχαριστούμε
σά ιδιαιτέρα του Σωλλόγου; ΙΩΑΝΝΙ

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΔΑ, Προσκηρόσσα Διαγωνι-
σμόν Μ. Μ. Μ. μέσο Διαπλάσεωσιν και καλλιτεχνι-
κών μαθητών. Εραβεία τρία. Συμμετοχή
1 δρ. Γράμματι: Μισή Ποταμίου
(Δία Α. Κ.), Κέρκυρα. Λάβετε μέρος
όλοι. ΡΕΜΒΑΣΙΝΟΣ ΨΥΧΗΣ

Εμφανίζόμενος πρώτην φορτήν από
στηλών Διαπλάσεωσιν χαιρετά όπαντα
Διαπλάσεωσιν. ΕΥΚΟΣ ΚΡΙΝΟΣ

Σίτ ΑΓΡΙΟΧΟΙΡΕ και όρι «Άρσεν Λου-
πέν», διότι έν άγνοία του άρχι-
γού και τών λοιπών μελών, καταχρη-
σθείς σάν τίτλον του σούλλου, φιλα-
ράξω, έκ-μεγ την άγγελία ταύτην,
βάσεις ένα μικρό στοιχηματίον 100
δραχμών, δέν είναι σάσι οι άποστε-
λόντες τών «ΦΑΡΑΒ» και άπό τό ψευ-
δώνυμα των; Καλή γάναψη!! για τό
Λευκομαί σου έσπαγας. Φιλικάτα!!!
Good bye! — ΑΡΤΟΣ ΤΗΣ ΣΑΜΟΥ και
ΧΑΝΟΣ ΑΥΓΟΣ. (ΚΕ'—1106)

Μαγαροάνα, για τό θραβείο εδχα-
ριστά. Διόση, έστετα Μ. Μ. Προ-
σέβα διαά σου. Φιλόσοψη, Νίμψη τ.
Έβρου στας διαγωνισμούς σας άλη-
γησα. ΒΙΟΑΕΙΤΑ

Αντάλλω Μ. Μ. μέσο Διαπλάσεωσιν
με δια τό Διαπλάσεωσιν-ες Ξετί-
λατα πρώτοι.— ΓΥΚΕΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Σόλλωγα τών Παλιότσων, γράψαμε
γιατί δέν άκουόμα; Εανθή Σε-
ροτοκόλα, θροτάσσαι; Διότων του
Φατός, Άδρατος Τριμρός.— Όδ. Σίμο-
γιου, Πειγνήψ Ίνδός.— Μότσο, Κάμης
Αελινός.— Κουβέλας, Ροδδδδ... καλα-
μίδα... (ΚΕ'—1108)

Αντάλλω Μ. Μ. μέσο Διαπλάσεωσιν
με δια τό Διαπλάσεωσιν-ες Ξετί-
λατα πρώτοι.— ΓΥΚΕΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Σόλλωγα τών Παλιότσων, γράψαμε
γιατί δέν άκουόμα; Εανθή Σε-
ροτοκόλα, θροτάσσαι; Διότων του
Φατός, Άδρατος Τριμρός.— Όδ. Σίμο-
γιου, Πειγνήψ Ίνδός.— Μότσο, Κάμης
Αελινός.— Κουβέλας, Ροδδδδ... καλα-
μίδα... (ΚΕ'—1108)

Αντάλλω Μ. Μ. μέσο Διαπλάσεωσιν
με δια τό Διαπλάσεωσιν-ες Ξετί-
λατα πρώτοι.— ΓΥΚΕΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Σόλλωγα τών Παλιότσων, γράψαμε
γιατί δέν άκουόμα; Εανθή Σε-
ροτοκόλα, θροτάσσαι; Διότων του
Φατός, Άδρατος Τριμρός.— Όδ. Σίμο-
γιου, Πειγνήψ Ίνδός.— Μότσο, Κάμης
Αελινός.— Κουβέλας, Ροδδδδ... καλα-
μίδα... (ΚΕ'—1108)

Αντάλλω Μ. Μ. μέσο Διαπλάσεωσιν
με δια τό Διαπλάσεωσιν-ες Ξετί-
λατα πρώτοι.— ΓΥΚΕΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Σόλλωγα τών Παλιότσων, γράψαμε
γιατί δέν άκουόμα; Εανθή Σε-
ροτοκόλα, θροτάσσαι; Διότων του
Φατός, Άδρατος Τριμρός.— Όδ. Σίμο-
γιου, Πειγνήψ Ίνδός.— Μότσο, Κάμης
Αελινός.— Κουβέλας, Ροδδδδ... καλα-
μίδα... (ΚΕ'—1108)

Αντάλλω Μ. Μ. μέσο Διαπλάσεωσιν
με δια τό Διαπλάσεωσιν-ες Ξετί-
λατα πρώτοι.— ΓΥΚΕΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Σόλλωγα τών Παλιότσων, γράψαμε
γιατί δέν άκουόμα; Εανθή Σε-
ροτοκόλα, θροτάσσαι; Διότων του
Φατός, Άδρατος Τριμρός.— Όδ. Σίμο-
γιου, Πειγνήψ Ίνδός.— Μότσο, Κάμης
Αελινός.— Κουβέλας, Ροδδδδ... καλα-
μίδα... (ΚΕ'—1108)

Αντάλλω Μ. Μ. μέσο Διαπλάσεωσιν
με δια τό Διαπλάσεωσιν-ες Ξετί-
λατα πρώτοι.— ΓΥΚΕΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΩΝ:
ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ
ΤΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΖΩΗΤΗΡΙΑΣ ΤΟΥ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ
(1893-1925)
ΕΥΝΕΡΓΑΤΑΙ: Άγρας Τ., Άθανασιάδης Κ., Άνδρεάδης Α., Άν-
νινος Χ., Ασαφός Γ., Βλαχογιάννης Ι., Βελιματερίνης Ι., Ζωνάροου
Ε., Ζώης Α., Θεός Α., Καβάρης Κ., Καροφύλης Κ., Κόκκινος Α.,
Κυβέλη, Κωνσταντιδής Κ., Λάσκαρης Ν., Λεο-τής Α., Λιβαδάς Ν.,
Λιδωρικης Μ., Λυκούδης Ε., Μάγνης Π., Μαλακάσης Μ., Μαλιάνος Τ.,
Μάτσεις Α., Μελός Σ., Μενάρδος Σ., Μιαστιάς Κ., Μορατίνης Τ., Νε-
ρβάνος Π., Σανόπουλος Γ., Παλαμάς Κ., Πάλλης Α., Παράσχος Κ.,
Περδών Κ., Ποταμιάνος Σ., Ποριώτης Ν., Ριζονιστή Α., Ρουσαί Α.,
Συναδίνος Θ., Σιγούρος Μ., Σκουσιόπουλος Μ., Ταβουλάρης Α., Ταγκά-
πουλος Δ., Φιλώτας Ρ., Χάρος Π., Χόρν Π., Χρυσόφης Ι., Ψυχάρης.
100 Σελίδες.— 50 Συνεργάται.— 30 Είκοτες.
— Τιμάται δρ. 15—
Εδραίνεται είς τό Γραφαίον τής Διαπλάσεωσιν και στέλλεται τή
προσθήκη τών ταχυδρομικών, δρ. 2 διά τό Έσωτερικόν, δρ. 4
είς τό Έξωτερικόν.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΙΠΠΕΙΑ,
ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ